

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Blizzard.PDB

PDB Name: May Karel-Blizzard  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 11.4.2007  
Modification Date: 11.4.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Blizzard

Karel May

Zúčastnil jsem se s Vinnetouem, nádherným náčelníkem Apačů, kterého moji trpěliví čtenáři už dávno znají, na oné straně Rocky Mountains podzimních buvolích lovů u spřátelených Indiánů.

Ačkoli již bylo značně pozdní počasí, vraceli jsme se koňmo napříč Wyomingem až ke tvrzi Niobrara v Nebrasce, kde nás překvapila zima.

Protože se v této tvrzi často objevují Siouxové, kteří nás docela nezaslouženě považovali za své nepřátele, střežili jsme se ovšem říci svá jména. Bylo lepší v každém případě, nevěděl-li nikdo, že na tvrz přišli Vinnetou a Old Shatterhand. Naše lovecké obleky byly tehdy úplně rozedrány, proto, směřující k civilisovanému východu, koupili jsme si v tvrzi slušné oděvy z teplé zimní látky a tlusté jízdecké pokrývky.

V novém tom oděni nepřipomínal jsem nikterak savanniho poběhlíka, a poněvadž jsem si přidal název mistra Beyera a Vinnetou se ode mne ani na okamžik neodchýlil, byl vbrzku obecně znám jako "Indián Mr. Beyera".

V Niobrare jsme byli úplně zaváti sněhem. Všecka širošíř krajina vůkol stala se neschůdnou, takže jsme byli nuceni celý prosinec a leden sedět v tvrzi jako poustevníci. Společníky byli nám jen důstojníci posádky, o nichž jsem zrovna nemohl tvrdit, že by mně byli zvlášť sympatickými.

S vojáky jsme nepřišli do styku skoro vůbec a pokud jde o občanstvo v tvrzi usedlé, nebo v ní přítomné, stýkali jsme se jen se dvěma z nich, a to jen občas.

Byli to bratři Burningové z Moberly v Missouri, kteří kdesi v Blackhills šťastně rýžovali zlato a vraceli se nyní s výtěžkem své dřiny do otčiny. Oba byli ženati a toužili po svých milých - oba nesli velmi bolestně, že byli spoustami sněhu na tak dlouho zadrženi.

Sešla se ještě všelijaká čeládka ve tvrzi, vesměs existence pochybné, s nimiž se Burningové nestýkali. Přihodili se i různé surovosti, mnoho prachu bylo vystřeleno, mnoho peněz prokarbaněno a prosázeno a ještě více vypito a propito, při čemž převládala nálada, která se mi protivila tou měrou, že jsem do všeobecného barroomu vstupoval jen tehdy, když to jinak nešlo.

Nejdivočeji chovali se v tvrzi dva muži, kteří si říkali Grindler a Slack. Byli to podvodní hráči, notoričtí chlastouni a bezohlední rváči, aniž však měli vskutku pravou odvalu. Nebylo pitky, při níž by nebyli vyvolali nějakou hru s pistolemi.

Zvláštní zálibu jevíli pro souboje, tak zvané americké, ale vždy to uměli zařadit tak, aby za ně podobné záležitosti vyřídil někdo jiný. Boucharovali zkrátka, ale na to se také omezili, protože jiného nedovedli nic.

Protivným byl jejich zvyk dokládati při každé příležitosti a velice okázale své přesvědčení úslovím, které snad opakovali stokrát denně jako přísahu, dušování, tvrzení. Grindler "chtěl hned na místě oslepnouti", neukáže-li se pravdou, co on tvrdí, kdežto jeho druh si přál, "aby ho bůh ranil šílenstvím", jestliže jedno jediné slovo z jeho bohapustého povídání není nejčistší a nejryzejší pravdou.

Se zdařilou tou dvojicí srazil jsem se jen jedenkrát. Vrhli mne v tvář nějakou nadávkou, když jsem jejich pozvání ke karbanu odmítl tichým mávnutím ruky. Zato jsem ušetřil každému z nich po řádném pohlavku, až oba sletěli na zemi. Diváci se domnívali, že dojde k neobyčejně velkolepému střelení, zmýlili se však, neboť ani Grindler ani Slack neměli tolik odvahy, aby se na Mr. Beyera a jeho Indiána vrhli.

Ještě se musím zmínit o dvou Indiánech, které sněhová bouře rovněž zahнала do tvrze a v ní uvěznila. Tvrdili, že jsou příslušníky kmene Caddo, velice pochybného kmene, byli to však spíše vyvrženci kmene zcela jiného. Ubožáci, kteří sotva mohli svou nahotu zakrýti, byli prý před nedávnem dokonale oloupeni Siouxi.

Chtěli putovati do Karfas a řezali si luky a šípy, aby nebyli nuceni cestou hladověti. Obdarovali jsme je podle možnosti, ovšem koní a ručnic jsme jim opatřit nemohli, protože právě tyto dva nutné předměty vůbec se zde koupit nedaly.

Začátkem února nadešla náhle mírnější temperatura s oblovou a brzy nato s deštěm. Sníh zmizel, a mohli jsme pomýšlet na přípravu k další cestě. Nejdříve se vypravili oba Indiáni, ovšem pěšky; dali jsme jim dostatečnou zásobu potravin, aby vystačili do tvrze Hillocku, kde si mohli odpočinouti.

Tato pevnůstka byla tehdy založena jako pevnost pokusná, ale příštího roku byla již opuštěna.

O dva dny později vypravili se z tvrze bratři Burningové, za nimi pak příštího dne Slack a Grindler.

Stál jsem s Vinnetouem u brány. Když jeli mimo nás, řekl Slack:

"Odvažte se nám ještě někdy vkročit v cestu, vy dva! Spatřím-li vás někde, nechť mne Bůh stihne šílenstvím, jestliže

vás nezhasnu tak rychle, jako lojovou svíčku!"

A Grindler k tomu vyhrůžně dodal:

"Zapamatujte si to dobře a nedejte se dopadnouti! Ať oslepnu, nezcepeníte-li pak po ranách, které jsme vám ještě dlužni!"

Dívali jsme se do vzduchu, jako by se nás to netýkalo. Takoví lidé nejsou věru schopni, aby někomu nahnali strachu. Vyčkávali jsme ještě den, abychom zvěděli, bude-li mírná pohoda trvalou; pak jsme se rozloučili také. Lze si pomyslet, že cesta rozmoklým krajem nebyla zvlášť pohodlná, avšak naši hřebci odpočinuli si několik týdnů a proto hravě přemáhali všechny nesnáze a překážky.

Nebraska má půdu výhradně stepní; kudy jsme jeli, byla vesměs širá krajina, a v měkké zemi viděli jsme jasně stopy těch, kdož pevnůstku Niobraru opustili před námi. Všichni, tedy Burningové a Grindler se Slackem koňmo a před nimi Indiáni pěšky směřovali bez výjimky k pevnůstce Hillocku.

Ta okolnost nás znepokojovala, zvlášť pokud se bratří Burningů týkalo. Bylo nám řečeno, že v poslední době Grindler a Slack sklízeli v kartách porážku za porážkou a že pozbyli vlastně všeho - a takoví lidé, octnou-li se na suchu, jsou schopni všeho.

A oni věděli zrovna tak dobře jako my a všichni lidé v tvrzi, že Burningové mají zlatý prach a nuggety. I když jsem je považoval za zbabělce, kteří by se otevřenému boji vyhnuli, přece jen jsem jim přikládal tolik nesvědčivosti, že jsou schopni úkladu. Zlato svádí i povahy mnohem slušnější.

Sdělil jsem své domněnky Vinnetouovi, který neřekl nic, jen pobídl koně patami, což znamenalo tolik, jako by odpovídal:

"Máš pravdu! Pospěšme si!"

Nemám, proč bych popisoval podrobnosti tehdejší nekolikadenní jízdy. Stopy se stále držely pohromadě, a my jsme se nimi řídili až přes Loux-Fork, jehož led byl dosud pevný a silný, takže unesl jezdce. Odtud bylo třeba ještě celého dne jízdy do Hillocku, protože jsme přešli Loux-Fork teprve po poledni, nemohli jsme do pevnůstky dorazit dříve než před polednem příštího dne.

Hluboce zaryté šlépěje lidské i koňské daly se čísti tak zřetelně, jako v knize; jejich stáří mohl jsem určití skoro na hodinu, a bystrý vycvičený zrak Vinnetouův uměl je odhadnouti ještě přesněji.

Indiáni měli před Burningy náskok dva dny, šli však pěšky, a bratři, jedouce na koních, téměř je doháněli. Zajisté by je byli dohonili, když ne toho dne večer, tedy jistě zítřejšího rána. Grindler a Slack opustili Niobraru po bratřích o den později; jejich koně však napínali všechny síly, jak tomu nasvědčovaly šlépěje, takže karbanici jeli již těsně za zlatokopy. Tím se mé obavy stupňovaly. Z jakého důvodu ujížděli ti dva lidé tak rychle? Aby Burningy dohonili a přepadli? Nebo aby je předběhli a před nimi vklouzli do Hillocku? Bylo možno to i ono, ale nemohl jsem se tím upokojit.

Příštím hodinám světoval jsem uvědomění a nabytí jistoty v tom směru. Jestliže nám stopa naznačí, že Grindler a Slack Burningy předhlonili, byly by mé obavy planými.

Ujížděli jsme cvalet po rovině, stále bystře sledující trojí stopy předešlé a neumdlévající v pozorování. Hodina mýjela za hodinou, až konečně Vinnetou, stále zamlklý, zastavil koně a pravil po svém způsobu velmi určitě:

"Bílí mužové, kteří se zovou Burningy, jsou ztraceni. Budou mrtvi dnešního večera."

Vskutku jsem byl již téhož názoru. Vinnetou pokračoval:

"Časový rozdíl mezi stopami obnáší už jen hodinu; za celé jízdy osm hodin trvající nezmenšil se a nezvětšil. Nechtějí tedy Grindler a Slack Burningy předhlonit, nýbrž, až nastane večerní tma, dohonit je, přepadnouti a snad zavraždit."

"Můj Bože!" zvolal jsem. "A nám není možno zachrániti je!"

"Howgh!" potvrzoval Vinnetou. "Je nemožno dohonit je, neboť nadejde noc, kdy nelze viděti stopy. Ale pospěšme si, pokud je to možno, a vzývejme velkého Manitoua, aby vzal zlatokopy v svou ochranu."

Milý čtenáři! Přestál jsi už někdy smrtelnou úzkost, pravou, skutečnou, děsivou úzkost? Asi sotva! Pokud jde o mne, nepoznal jsem rovněž nic podobného, ačkoliv jsem byl velmi často blízek smrti. Ale nebál jsem se jí nikdy a dodnes se jí nebojím, neboť smrt je andělem, jenž uvádí boží děti k branám nebeské říše. Ale o jiné lidi přestál jsem takové úzkosti nikoli jednou, a jednou zrovna onoho pozdního odpoledne, večera a noci. Býti přesvědčen o zamýšleném zločinu a nemoci mu zabrániti! Nikdy nezapomenu na tu noc, kterou jsme ztrávili v křovinách na břehu malého přítoku Loux-Forku!

Kdyby byl ležel sníh, byl by světélkoval i v noci a stopy v něm byly by znatelnými. V tom případě mohli jsme snad přece zabrániti zločinu, avšak bez sněhu nebylo pro nás v mlhavé noci vodítka a nezbylo nám přes všecku naši starost, která nám nedala spáti a nedopřála odpočinku, než vyčkávati pozdního úsvitu únorového dne, velice pozdního!

Jakmile se na východě jen poněkud zašeřilo, sedli jsme do sedel a pobídlí hřebce. Měli jsme ještě jedinou skrovnou naději, že totiž Burningové nemusili zažihati táborový oheň a že je tedy Grindler a Slack nenalezli, avšak ta naděje slabla vždy více, když jsme pozorovali, jak se stopy vrahů se šlépějemi obětí stále přibližují.

Grindler a Slack blížili se za večera, když se již začalo stmívat, k zlatokopům. Byli jsme o tom přesvědčeni stopováním a každý okamžik mohl nám přinésti smutnou jistotu, že byly na prérii ničemně utraceny dva lidské životy.

Za jasného již dne objížděli jsme obloukem houštinu, za níž se šlépěje ztrácely. Dospěvše k styčnému bodu toho oblouku, zastavili jsme - vlastně naši hřebci sami o své vůli, aniž jsme je zadržovali.

Ano! Tam u vyhaslého ohně ve velké krvavé kaluži leželi dva lidé. Seskočili jsme z koní a podrobili nehybná jejich těla prohlídce. Nebylo v nich života - smrt je zachvátila včerejšího večera! Ale užasli jsme, poznávše, že nebyli zastřeleni, nýbrž probodnuti. Probodnutí člověka - k tomu již patří odvahy víc, než zastřelit ho ze vzdálenosti. Byli tedy vrahové méně zbabělými, než jak jsme se do této chvíle domýšleli? Anebo již měli zcela určitý důvod na zřeteli, že dali nožům přednost před olovem?

Co učiniti? Dá se snadno říci. Nesměli jsme se u mrtvol zdržovati, nýbrž hnáti se za vrahů, kteří své oběti, jak jsme

viděli, úplně nevydrancovali. Vzali jim jen zlato a ručnice a pak ujížděli, vlekouce při sebe ukořistěné koně. Cválali jsme tedy dál po svěží stopě, která k našemu údivu směřovala přímo k pevnůstce. Což nebyly pádné důvody v zločinu samém, aby se vrahové vyhnuli tomuto obydlenému místu, kde byla posádka a kde vládla spravedlnost světská?

Asi za půl hodiny jsme viděli, že se jezdcí zastavili. Na tom místě byly nejen koňské, nýbrž i lidské stopy, a odtud dělila se už dvojí stopa koňská vždy po dvou koních.

Co to znamenalo? Zastavili jsme se, a Vinnetou pravil zasmušile:

"Uff! Tady šli rudí mužové kmene Caddo a vrahové jim darovali koně zabitých bělochů!"

S jakou úžasnou jistotou uhodl neporovnatelný ostrovtip Vinnetouův správnost situace! Vrahové dohonili na onom místě ubohé, opěšalé rudochy a darovali jim koně, aby od sebe odvrátili a na ně soustředili podezření z vraždy. Proto tedy nezastřelili Burningy, proto je probodli! Indiáni neměli ručnic, měli jen šípy a nože. Ubozí, politování hodní rudoši byli tedy již včera vyhlédnuti k tomu, aby pykali za cizí zločiny. A vlezli, ničeho netušíce, do nástrahy.

Jakou nesmírnou drzost měli vrahové! Poznali jsme to z toho, že obojí dvojité stopy směřovaly k pevnůstce, jen s tím rozdílem, že Grindler a Slack poněkud odbočili, nejspíše, aby svou kořist někde uložili a teprve později za Indiány do tvrze dorazili, aby na ně učinili oznámení u velitelství posádky!

Po zjištění těchto podrobností stíral Vinnetou za dalšího cvalu netrpělivě dlouhé své černé vlasy s tváře a svíraje hněvivě rty, drtil mezi zuby:

"Můj bratr Šarlih zase dnes vidí, kdo je lepší, zda mužové bílé či rudé pleti. A přesto vše postavil se osud bělochům po bok, a my jsme vydáni zkáze a zániku. Uff, uff!"

Co jsem mohl odpovědět? Nic! Ostatně jsem ani nenabyl času k důkladnějšímu rozboru jeho vyjádření, neboť jsme spatřili na obzoru před sebou tlupu jezdců, která se k nám tryskem blížila.

Srazili jsme se s jezdcí záhy, postupující proti nim stejnou rychlostí. Byli to mužové z posádky hillockské a měli v čele poručíka a ve svém středu vedli - dva indiány kmene Caddo, spoutané a na koně přivázané! Vrahové si tedy pospíšili s trestním udáním.

Důstojník dal povel k zastavení a oslovil nás:

"Hola! Kudy kam, gent's?"

"Z Niobrary do Hillocku!" odpověděl jsem.

"Na této stopě?"

"Tak!"

"Spatřili jste dnes na cestě něco zvláštního?"

"Yes! Mrtvolky dvou mužů, sir, kteří byli zavražděni a oloupeni."

"Well! Souhlasí na chlup! Jak daleko odtud?"

"Tři čtvrti hodiny jízdy. Vidím dva Indiány mezi vojáky. Proč jsou spoutáni?"

"Protože jsou vrahy oněch dvou mužů, jejichž mrtvolky jste viděli. Vedeme je na místo zločinu, aby pohřbili své oběti a sami byli oběšeni nad jejich hroby. Jak víte, na západě spravedlnost mnoho cavyků nenadělá."

"Až příliš málo, sir, vím to dobře. A víte také vy tak dobře, že se Tito Indiáni vskutku dopustili vraždy?"

"To se rozumí! Byli přistiženi s koňmi a ručnicemi zavražděných."

"Odkud víte, že koně a ručnice patřili zrovna zavražděným?"

"Muži, kdo vám dal právo mne vyslýchati? Jste cizincem, který ani nevyhlíží tak, jako by patřil na západ. Já vám nejsem povinen zodpovědností."

Po tomto upozornění se odvrátil, aby dal povel k další jízdě, předešel jsem ho však.

"Ještě okamžik, sir! V pevnůstce jsou dva lidé, na jejichž oznámení byl vám dán rozkaz, abyste tyto ubožáky dal oběsiti?"

"Ano a již zavřete zobák, muži! Nemám kdy odpovídati na vaše lenošivé dotazy."

"Ještě chvílku!" přerušil jsem ho. "Mám nejen podstatný důvod, nýbrž i povinnost se tak ptáti, abych předešel dvojnásobné vraždě! Tito dva Indiáni jsou nevinní, zato jejich udavači dopustili se vražd!"

"Holaho! Jak můžete tvrdit něco podobného?"

"Věděli jsme již včera o zamýšleném úkladu, nemohli jsme však vraždám zabránit pro krátkost času. Doved'te nás k veliteli pevnůstky, kde dokážu slovo za slovem, co tvrdím."

"To nejde tak rychle, jak se vám zdá! Mám rozkaz pohřbiti mrtvolky, a vrahy pak uvázat vysoko za hrdla, aby se nohama nemohli dotknouti půdy."

"Proti tomu nedalo by se nic namítati, kdybyste měl vskutku vrahy v hrsti a měl jim zjednatí povýšenost. Dovolte mi říci, co víme a o čem jsme se přesvědčili."

Poručík mně vskutku vyhověl. Když jsem umkl, změřil si mne a Vinnetoua pohledem a pravil posléze:

"Váš zevnějšek ukazuje na gentlemany, kteří jsou na divokém západě od paty do hlavy zelení jako rosníčka, ale z vaší řeči vycit'ují pozorovací schopnost, které jsem nucen vysloviti úctu."

"Dobře, sir!"

"Byli by nás vskutku Grindler a Slack obelhali?" pokračoval. "Příliš gentlemanlike věru nevyhlíží ani ten ani onen. Ale aspoň jednu část rozkazu, pokud se týče pohřbení mrtvol, vykonám; nevyhovění druhé omluvím již na základě vašeho udání. Ale pozor, gentlemani, jestliže mně malujete straky na vrbě! Žertovati vám neradím!"

Určil šest mužů, kterým poručil, aby jeli s rýči a lopatami dále a těla zavražděných po prohlídce pohřbili.

Mne a Vinnetoua pojali ostatní vojáci do svého středu, takže jsme se ubírali do pevnůstky vedle spoutaných Indiánů. Na štěstí neptal se poručík přes všecku důležitost udání po našich jménech. S Indiány nedovolil nám ovšem hovořiti, avšak pohledy, které k nám rudoši vysílali, mluvily lépe než slova, vyjadřující vděčnost.

Jeli sotva několik minut, když začalo pozvolna sněžit, na neštěstí stále víc a houšť. A sníh se nerozehříval, neboť i vzduch se náhle ochladil o několik stupňů. Vinnetou zasmušilým pohledem, jenž mne znepokojil, zkoumal oblohu až k obzoru. Dříve než se před námi vynořila tvrz, byla již všechna krajina pokryta sněhovou vrstvou na několik palců, což bylo osudné, neboť všechny stopy, jimiž jsme hodlali pravdivost svých údajů dotvrdit, zmizely pod sněhem. Hillock byl pevností jen podle jména, nikoli podle svých vlastností. Na čtverci, ohraženém dřevěnými koly, vypínaly se blockhousy. Dlouhé dřevěné kolny dodávaly osadě spíše vzezření obchodních skladišť, než staveb pevnostních, a jen malé, sotva znatelné, špinavě bílé zbytky poukazovaly teď na to, že ohrada byla před nedávnem obklopená vysokým a silným sněhovým náspem, jenž se rozplynul v pohodě posledních dnů.

Jak se zdálo, nebál se tam nikdo vpádu indiánského, neboť brána byla dokořán, když jsme se blížili. Duněním kopyt našich koní vyrušení, vyběhli z nejvýstavnějšího domu dva důstojníci, starší poručík a kapitán; poslední vraštil velmi přísně tvář, spatřiv nás.

Vůdce našeho oddílu sestoupil s koně a přikročiv ke kapitánovi, hlásil mu průběh událostí. Seskočili jsme se sedel. Kapitán asi příliš nesledoval hlášení svého podřízeného a také nás si neprohlížel zvlášť napjatě; jeho zrak zato utkvěl tím napjatěji na našich koních. V jeho pohledu zračil se obdiv znalce.

"Thunderklapp!" zarachotilo mu náhle z úst. "Tohle jsou dva nádherní koně Koupím oba, gent's! Co za ně? Rychle!"

Teprve při tomto dotazu uznal za dobré poctití nás pohledem. Vzezření Vinnetouovo na něho nepůsobilo zvláštním dojmem, jakmile se však jeho zrak dotkl mé tváře, objevil jsem v něm zřejmý údiv.

"All devils!" vykřikl. "Koho to vlastně vidím? Je to pravda, nebo ne? Kdo jste, sir?"

"Jmenuji se Beyer!" odpověděl jsem.

Kapitán pohodil netrpělivě hlavou, rozkročil se a přistoupiv ke mně, popadl mne za bradu a obrátil mi hlavu napravo, aby zahlédl levou stranu mého krku. Pak zvolal se smíchem:

"Vždyť jsem si to hned myslel! Ta jízva tady pochází od známého bodnutí nožem, chachacha! Kdopak se může takovou pochlubit! Viděl jsem vás u matky Thickové v Jefferson City, sir, a vím už, že vaši hřebci nejsou na prodej nikomu v celých Spojených státech. Ať vás považuje za rosníčky kdokoli, já se nedám klamati vaším oděvem, velectění! Jste zkrátka a moudře..."

"Okamžik, kapitáne! Jména ne!" vpadl jsem mu do řeči.

Zarazil se, pohlédl na mne tázal se:

"Proč?"

"Poznal-li jste nás vsutku, pak je vám jistě známo, že není třeba, aby zvěděli rudoši v této oblasti, že jsme se octli uvnitř jejich hranic."

"Well! Jak si přejete, sir! Měl jsem právě nejkrásnější úmysl spustit na hlavu svého poručíka překrásné hromobití za to, že se dal vámi přemluvit k odkladu a obratu, teď si však myslím, že vlastně jednal docela správně. Vstupte do blockhousu, gentlemen. Dám opatřit vaše koně a vám se dostane řádného grogu, při němž si pohovoříme o tom, co vlastně máte proti Grindlerovi a Slackovi."

"Kde jsou ti dva muži, kapitáne? Nevidím jich. Snad už neupláchli?"

"Ne. Jejich koně jsou tam v kolně. Vyšli jen na krátký lov, aby zastřelili kus masa."

"A zároveň, aby se porozhlédli po skrýši, do níž uložili uloupené zlato. Jaká škoda, že se zrovna teď dalo do vánice! Nemůžeme je sledovat, a zároveň nás sníh olupuje o důkazy, nutné k jejich usvědčení."

"Starého kozla! Ta věc jest celkem lhostejna, sir! Víím, že jste řádnými lidmi, kteří umějí vyhrabat důkazy i z nejpekelnější vánice!"

Blockhouse, do něhož nás za hovoře vedl, byl zároveň pro něho a oba poručíky příbytkem. A zatím co nejmladší důstojník ochotně připravoval grog, nabídl nám kapitán dvě dřevěné, primitivní stolice a hovořil:

"Usedněte, gentlemen, a mluvte úpřímně! Vy jste tedy Old Shatterhand a tento rudý gentleman zve se Vinnetou?"

Ukázav mu Vinnetouovu zbraň, od níž se náčelník dosud neodloučil, odpověděl jsem:

"Tady máte legitimaci náčelníka Apačů a zde je můj medvědobijce a Henryova opakovačka. Doufám, že vám stačí k poznání, kdo jsme."

"Stačí stokrát! Je pro mne ohromnou ctí, že jste navštívili naše hnízdo. Vítám vás a budu považovati každou vaši slabiku o oně vraždě za přísahu notářsky ověřenou."

"Děkuji, sir! Ale takový zločin nutno souditi podle zákonů prerie, a ten zákon vyžaduje nezvratných důkazů. Na to, co vám jen řekneme, nemůžete přece jen vynést rozsudek."

Vinnetou, jenž co živ lihovin nepil, odmítl grog; já však ochutnával doušek za douškem, obsírně při tom vyprávěje, co nám bylo známo o Grindlerovi a Slackovi. A sotva jsem skončil, otevřely se dveře a oba muži vešli.

"All devils!" zvolal Grindler, zočiv nás. "Ať na tom místě oslepnou, není-li to Mr. Beyer se svým Indiánem!"

"Je to on!" pravil kapitán, pokynuv poručíkovi, který hned rychle odešel. Vyrozuměl jsem, že jde o zatčení. A kapitán pokračoval:

"Podle všeho vám není zrovna příjemno, že zde vidíte tyto gentlemeny."

"Příjemno? Dábel mne vezmi, jestliže mně je příjemno něco, co se jich týče. Nic mně však do nich není; jsou mně docela lhostejni a tady partnerovi taky."

"Nu, nevím. Kdybyste věděli, proč zavítali do naší pevnůstky, bylo by vám to asi méně lhostejno."

"Pshaw! Co by zde chtěli? Nemáme s nimi styků ani spolků. Přišli jsme se jen zeptat, zdali se již vaši vrátili. Doufám, že ti dva červení darebáci houpají se už hodně vysoko v konopných nákrčnicích."

"Ještě se nehoupají. Mr. Beyer je přivedl zpět."

"Cože? Mr. Beyer? Co má při tom na práci Mr. Beyer s jeho Indiánem?"

"Celkem dost. Mr. Beyer a jeho Indián znají prý pravé vrahy a stíhali je až k nám."

"Pra - vé - vra - - hy?" vykoktal ze sebe ničema. "Těmi jsou přece Indsmen kmene Caddo."

"Tady Mr. Beyer tvrdí zcela vážně, že pravými vrahy jsou Grindler a Slack!"

"Slack - Grindler! All devils! My?" opáčil Grindler, uskočiv.

"Ano! Vy!"

"Tvrdí-li to, ať oslepnu na místě, jestliže už dávno neztratil rozum! Slacku, mluv! Co tomu říkáš, partnere?"

Slack na mne zvedl pěst a křičel:

"Aby ho vzal ďábel! Co může chtít ten hlupák, jehož slovo nemá váhy. Ať mne Bůh raní šílenstvím, jestliže mu za to nezacpu hubu, že umlkne na celý život! Eh! Není nám třeba dýchat společný vzduch s takovými hlupci! Pojď, partnere!"

"Stát!" zahřměl kapitán.

Ulekli se, avšak ke dveřím se hrnout nepřestali. Vtom se však dveře rozlétly a spatřili v nich poručíka; za ním stálo šest vojáků. Bez dlouhých řečí vešli a obklopili vrahy.

"Co se děje? Co to znamená?" protestoval Grindler po marné snaze prolomiti kordon.

"To znamená, že jste zatčeni pro důvodné podezření z dvojnásobné vraždy," řekl kapitán mrazivě.

Ale přes ten chlad nastalo ve světnici horko. Vznikl výjev, který se dá nesnadno vylicíti. Nikoli proto snad, že by se ti lidé postavili vážně na odpor; ne. Jejich činy nešly dál než skrze zuby, které vyceňovali při své obhajobě, ale jejich slova, jejich řeči! Jaká to byla slova!

Kletby, přísahy, nadávky, lživé nesmysly křižovaly se a mísily se vzduchem rozechvělým tak, že se mi až ježily vlasy. Kolikrát jen jim bylo na tom místě oslepnouti a propadnouti šílenství! Jakživ jsem neslyšel tolik rouhání v tak kratičké době! Bylo mně, jako bych se v přívalu těch hrubých projevů dusil, a vydechoval jsem hluboce, když konečně oba byli vystrčeni ze dveří, aby byli dáni pod zámek a střežení až do hlavního výsledku."

Sám Vinnetou, muž železného klidu a zázračné trpělivosti, jehož hned tak každý dojem nemohl zviklati, vtiskl mně prsty bolestivě do svalstva a šeptal:

"Šarlih, choval by se tak někdy rudý bojovník a hanobil by čest Manitoua takovým způsobem? Kdo ještě může a smí tvrditi, že jsou běloši lepší a vzdělanější než synové prérí? Je-li vůbec divoký západ, zavlekli tam divokost jen běloši, které naši otcové druhdy považovali za bohy! Howgh!"

Howgh mu bylo výrazem potvrzení, z něhož nebylo odvolání. Za hodinu vrátili se jezdci z pohřbu zavražděných a přinesli vše, co našli v kapsách bratří Burningů, hlavně zápisky, z nichž jsme zvěděli podrobné adresy jejich příbuzenstva.

Pak nás pozval důstojnický tříčlenný "sbor" k obědu. Hm! Důstojnická tabule v Nebrasce! Chodů bylo, mnoho-li si kdo přál. Stačilo, aby si jen podle chuti ukrajoval z ohromné kýty jelení, která byla přinesena na stůl na neohoblované, čistě odrhnuté jedlové desce.

Po obědě sestoupil se šestičlenný soudní senát, totiž tři důstojníci a tři poddůstojníci. Vinnetou a já byli jsme svědky a také Caddo-Indiáni byli zavoláni, aby zodpověděli několik dotazů.

Když jsme byli v plném počtu, bylo posláno pro obžalované. Objevili se v poutech - každý z nich střežen dvěma vojáky. Nevyhliželi nikterak pokorně nebo zaraženě; jejich vystupování bylo naopak sebevědomé, smělé a znělo vskutku až příliš drze, když prohlásili, že nemohou uznati příslušnost jury.

Patrně se řádně porozuměli, vědomi toho a kladouce též důraz na to, že čerstvě napadaný sníh odňal nám možnost k podání právoplatných důkazů. Hlavním důkazem by ovšem bylo, kdybychom u nich našli uloupené zlato a pověděli jim přímo do očí, že jen oni zlato uschovali.

Že darovali koně a ručnice Indiánům, nedokazovalo ještě nic, neboť se mohli těch předmětů zmocniti i bez vraždy, a pak; podle starodávných préríjních zákonů svědectví Indiánů nevážilo mnoho - skoro nic.

A rovněž nemohu tvrditi, že by byl kapitán nějak zvlášť objektivním, prozřetelným a chytrým předsedou jury a že by byl výslech rozumně řídil; abych však byl úplně upřímným, přiznávám, že by se mně bylo na jeho místě také asi nepodařilo vrahy přiměti k doznání. Hlavním důkazem, který jsme mohli za těchto poměrů podati, byla okolnost, že vrahové své oběti nepředhlonili, nýbrž jízdu zařídili tak, aby se na ně mohli vrhnouti za nejsilnějšího večerního setmění. Na to jsme mohli přísahati, ač jsme to nemohli dokázati stopami. Tím ovšem jsme dokázali jen setkání se zlatokopy, nikoli však jejich zavraždění.

Proto sestával výslech jen z dokazování obžaloby se strany kapitánovy a prudkého odporu obžalovaných, kteří zapírali houževnatě. Jejich drzost vzrůstala, dosahovala brzy nejzazších mezi uvěřitelnosti, takže jsem posléze požádal kapitána, aby výslech, když ne skončil, tedy aspoň přerušil.

Proti tomu se však darebové ohradili.

"Proč přerušit?" křičel Grindler. "Nic nepřerušit! To si vyprošuji! Trvám na tom, abychom byli buď odsouzeni na základě nezvratných důkazů, anebo hned propuštěni pro nedostatek důkazů. Ať oslepnu, jestliže je možno něco prostředního mezi tím."

"Ano!" potvrdzoval Slack. "Buď nás oběsíte nebo propustíte, a to hned! Jiného se nedá myslet a dělat pranic. Co tento Mr. Beyer a jeho Indián proti nám říkají, je směšnou smyšlenkou, která jen dokazuje jejich hloupost. Oba nemohou proti nám říci nic vážného a jedná-li se jim jen o nepřátelství, pak jim chceme poskytnouti možnost, aby si to s námi vyřídili jinak."

"Nerozumím," pravil kapitán.

"Dejte nás dnes večer s nimi do uzavřené místnosti a dejte nám všem po dobrém, ostrém noži. Jestliže přistoupí na toto vyrovnání, pak ať jsem proklet, jestliže jim nenapišeme svou nevinnost řádně do žeber. Jsi s tím srozuměn, partnere?"

"Ano!" přizvukoval Grindler. "Americký souboj, muž proti muži a ve tmě, to je naší zvláštní specialitou. Už mnohý naběhl na naše nože, a bylo by pro mne nevýslovnou rozkoší, kdyby tito ctění gentlemani přistoupili na náš návrh."

Jsem však přesvědčen, že nemají tolik odvahy. Pomlouvat nás umí, ale jen proto, aby nemusili bojovat. Pshaw!"

Pohlédl jsem tázavě na Vinnetoua, jenž mi odpověděl pouhým mžiknutím. Řekl jsem:

"Je to tlučení hubou - více nic. Kdybychom na ten návrh přistoupili, odvolali by hned."

"My?" zasmál se hřmotně Grindler. "My a odvolat? Ta myšlenka je tak směšná, že ani nenalézám vhodného výrazu k jejímu označení."

Pokračovali takovým a podobným způsobem ještě chvíli, až konečně jsem kapitánovi navrhl, aby souboj připustil a uznal jej za jakýsi boží soud. Poslední dvě slova vzbudila veselost lotrů, kteří byli přesvědčeni, že jen z nouze a na oko podrobili jsme se souboji, a že do večera jistě z tvrze zmizíme.

Naproti tomu kapitán, jenž se o nás nijak neobával, prohlásil, že je tedy s návrhem srozuměn, a bylo určeno, že my čtyři, každý ozbrojen nožem, od osmé hodiny večerní do osmé hodiny ranní budeme zavřeni do prázdného blockhousu, abychom vybojovali svůj spor.

Prve než byli vrahové znovu odvedeni do vazby, vysmívali se nám a zasypávali nás ještě ve dveřích hrozbami, které nelze opakovati. Jejich sebedůvěra opírala se o skutečnost, že byli bedlivě prohledáni, aniž se u nich našla jen špetka uloupeného zlata a že nás považovali za bázlivé greenhorny, jimž ani ve snu nenapadne, aby se do osmé hodiny večerní zdrželi v pevnůstce. Kapitán se po jejich odchodu ani neodvážil udíleti nám nějaké rady. Pro něho byl výsledek souboje Vinnetoua a Old Shatterhanda proti dvěma poběhlíkům naprosto nepochybným. Jak už to bývá, ostatní posádka pevnůstky byla nadšena, že se zúčastní vysoce zajímavé události.

Prohlédli jsme si blockhouse. Stál pod mohutným stromem a byl zbit ze silných fošen. Na vnější straně dveří byla upevněna mocná závora. Uvnitř nebylo nic, krom sena, ležícího v pravém zadním koutě.

Do osmé hodiny bavili jsme se s důstojníky, aniž se stala o souboji nějaká zmínka. Několikrát ohlašovala stráž u vězňů, že se Grindler a Slack dotazují, jsme-li dosud v pevnosti. Přesně o osmé hodině byli dopraveni do blockhousu a ozbrojeni noži. Pak jsme odevzdali všechny své zbraně vyjma nožů kapitánovi, sebrali jsme své teplé pokrývky a dali se vésti na jeviště souboje. Provázeni kapitánem a poručíkem vešli jsme do blockhousu; voják nám svítil smolnou pochodní.

Grindler a Slack stáli u protější stěny, držíce už nože v pěstích.

"Tady jsou!" vysmíval se Grindler. "Letí do svého neštěstí jako komár do svíce. Nač čekat až do rána? Dveře se mohou otevřít za čtvrt hodiny, neboť do té doby vydáme chlapy peklu."

Mělo to znít sebevědomě, slyšel jsem však dobře, že se mu hlas chvěje. Protože se ukázal klamným jejich výpočet, že totiž zmizíme, dostavila se u nich stísněnost.

Co jsme rozkládali své pokrývky v pravém koutě, jakobychom se chtěli posaditi, jal se kapitán vykládati:

"Je ovšem zcela možno, že se věc odbude rychle, jak myslíte, ale podle počtu pravděpodobnosti s výsledkem naprosto opačným. Zdá se, že dosud ani nevíte, kdo jsou tento Mr. Beyer a jeho Indián."

"Čím by byli? smál se Slack. "Lidmi, kteří ještě nejsou za ušima uschlí. Ať mne čert vezme, budou-li míti za hodinu oba jedinou krůpěj krve v žilách."

"Přestaňte již konečně se svými povídkami! Kdyby se vyplnila vaše slova, odejde odtud jeden z vás oslepen, druhý jako blázen. Ale nechme toho! Abyste tedy věděli, proti komu tasíte nože, vězte, že tito gentlemeni jsou Old Shatterhand a jeho rudý přítel Vinnetou, náčelník Apačů."

"Old Shatt - - - - ! Vinnetou - - - !"

Jen to ozvalo z hlubokého pozadí; další slabiky uvázly v hrdlech zbabělých lotřů.

Teprve za hodnou chvíli doložil Grindler sklesle:

"Ať na tom místě hned oslepnu, není-li to drzou, proklatou lží."

Popošel jsem k němu. Uchopiv ho pravici za opasek, vyzvedl jsem ho a mrštil jím na stěnu, až všechny fošny hlasitě zasténaly; nato jsem se, slova nepromluviv, vrátil na své místo. Za mne odpověděl sám kapitán, co se Grindler se země sbíral, vzdychaje a proklínaje.

"Dostalo se vám důkazu, že jsem mluvil pravdu. Provést takový kousek jedinou rukou, to umí jen Shatterhand. Už věříte, že je to on a nikdo jiný?"

"Ať vás všichni dábli!" syčel Slack. "To je sprostý podvod, ničemný úskok! Proč nám nebylo řečeno, kdo jsou tito lidé? Oni nás tu zvolna a jistě podřezou, po tmě nás úkladně probodají! To je horší, než celý váš neslavný soud. Chceme být propuštěni! Chceme být znovu řádně vyslyšeni."

"Přiznáváte se k loupežné vraždě?"

"Ne a ne! Jsme nevinni."

V tom pokynul Vinnetou, aby všichni umkli, pak promluvil svým klidným, ale důtklivým způsobem:

"Zde stojí Vinnetou, náčelník Apačů, a zde jeho přítel a bratr Old Shatterhand. Dosud jsem nepromluvil, nyní však povím, co se stane. Tento dřevěný stan bude zavřen a obklopen, aby vrahové nemohli prchnouti. Pak přes všecku tmu zajedou naše nože do jejich hrdel, neboť naše oči zvykly pronikatí temnotu. Jsme jako hadi, jichž nelze slyšeti, plazí-li se. Dosti slov bylo již dnes mluveno; nyní ať nastupují skutky! Nechť se začne!"

Klid, s nímž Vinnetou hovořil, působil přímo ničivým dojmem na odsouzence. Rozehvěně začali činiti námitky, prosili, hrozili, kleli - marně.

Ještě když muž s pochodní opouštěl místnost, hrozili pěstmi a křičeli své kletby, ale když byla zvenčí zastrčena závora, zmklí a od té chvíle vyhýbali se úzkostlivě šramotu, aby nás neupozornili na místo, kde se skrývají.

Pokud šlo o nás, nechťeli jsme je ovšem podřezati, nýbrž přinutiti je smrtelnou úzkostí k přiznání. Byl jsem přesvědčen, že se budou střežiti, aby nás napadli, přes to vše přenesli jsme tiše své pokrývky do druhého předního koutu a položili se s napjatými nohama tak, aby se k nám nemohl přiblížiti nikdo, aby se dříve nedotkl našich nohou.

Pak jsme čekali, držíce nože a připraveni co chvíle na protiútok.

Rozumí se, že nám chybělo sledování času, avšak počítal jsem přece minuty. Uplynulo jich třicet a zase třicet, aniž jsme mohli sluchem postřehnouti poblíž nějaký šelest.

A náhle vznikla neobyčejná zima, tak pronikavá, že projížděla svalstvem i kostmi, a krátce nato začal temný, dutý šum nad naší střešinou. O málo minut později zaslechli jsme zvenčí hlasy poletující trhaně kolem blockhousu a soustředující se konečně v jeden srozumitelný výkrik:

"Vidíte svatoeliášské ohně na hrotech a nárožích? Blizzard se blíží, blizzard! Zachraňte se v domech! Rychle!"

Blizzard je strašná sněhová bouře, přicházející vždy od severu na západ od Mississippi. Oznamuje se náhlým a hlubokým klesáním teploty a přežene se sice dosti rychle, avšak pokud se týče její zběsilosti a nebezpečnosti, nezačíná v ničem děsně bouří vysokoasijských planin, která se zove "vjuga".

Blizzard je spravidla provázen příšernými elektrickými výboji a blesk a hrom, třeba i v zimě, nejsou při něm žádnou vzácností. Běda tomu, koho blizzard zastihne v širé krajině anebo v nepřítliš pevném stavění! Tato bouře rve všechno všude, bourá zdi, vyvrací stromy, odnáší ve svém víru ohromná břemena a pokrývá každý vyvýšený předmět smrtelnou závějí několika metrů vysokého sněhu.

Volání venku zmlklo; stráže prchly do blockhousů. Hned nato přišel první náraz vichřice, který vším zatřásl, všechno se závor trhal. A pak se rozléhal řev, hukot, skučení, syčení, sténání, praskot nad námi a vůkol nás, jako při rozpoutaném, neviditelném přívalu, jenž nemá břehů a nezná smílování.

Hromobití nás ohlušovalo, blesky nás oslňovaly. Místnost naplňovala se jemnou, hustou sněhovou moučkou, kterou orkán tlačil do všech skulin. Třásli jsme se mrazem, drkotali jsme zuby, ačkoliv jsme se pevně zavinuli do pokrývek.

Podlaha se pod námi chvěla, celé stavění se rozkolísalo.

Tento výjev trval snad asi půl hodiny; pak nastaly v běsnění živlů kratičké přestávky, v nichž jsme slyšeli Grindlera a Slacka sténati a skuhrati, zřejmě strachem.

Posléze sebral orkán všechny své síly k poslednímu mohutnému úderu. Veškerým okolím zalomcovala divoká síla, půda se rozechvěla a pod námi rozvlnila, blockhous se rozkymácel a praskal hlučivě, nkláněl se brzy napravo, brzy nalevo a konečně se zřítíla s ohlušujícím rachotem zadní jeho část.

A jako by se blizzard spokojil se zhoubou a zkázou lidského díla, nastalo ve vzduchu úplné ticho, jako by všechna bouře rázem se přenesla jinam, daleko od nás. Nebezpečí pominulo.

Vsotku pominulo? Pro mne a Vinnetou snad ano, avšak pro naše soupeře? Pod troskami zříceného zdíva vyhrabovala se nějaká bytost, která za strašného řevu kamsi pádila - byl to Slack.

A z druhého kouta ozývaly se nesouvislé, těžce napodobitelné zvuky, jako by tam chtěl někdo volati, ale nemohl.

Vybavivše se z pokrývek, skočili jsme tam a spatřili Grindlera. Ležel mezi rozdrčenými, spřeráženými fošnami, nohama zaklínován pod trámem, který mu drtil prsa. Nadzvedl jsem trám, a Vinnetou vytáhl zraněného, jenž hned propadl mdlobě, jakmile byl zbaven svého strašného břemena.

Donesli jsme ho do příbytku důstojníků, v jehož dveřích setkali jsme se s kapitánem, jenž právě vycházel, aby zjistil, mnoho-li škody blizzard natopil; vrátil se však s námi.

Uloživše Grindlera poblíž ohně, mohli jsme teprve prohlédnouti jeho zranění. A všichni jsme vykřikli zděšením - nějaká fošna sletěla mu na hlavu a protála mu ostrou hranou napříč nosní kost právě mezi obočím, při čemž mu vyrazila obě oči.

"Slepy!" vykřikl kapitán. "On se rouhal! Přivolaával na sebe slepotu! To je boží soud!"

Nepromluvil jsem, a Vinnetou stál mlčky vedle mne. Teprve po chvíli ovázali jsme zranění toho muže a položili ho na lůžko mladšího poručíka. Pak jsme vyšli, abychom shlédlí škodu blizzardem způsobenou. Zjištěno, že se nepříhodilo vlastně nic, kromě zřícení kolny. Bylo však nutno pátrati po zmizelém Slackovi.

Jeho šlépěje směřovaly k palisádám, přes něž přešel a pádil k nejbližšímu lesu. Sněhu bylo po kolena a světélkoval tak, že nám nebylo třeba pochodní. Dospěvše na okraj lesa, zaslechli jsme mezi stromy prapodivné blábolení lidského hlasu. Vnikli jsme do houštiny - - -

Ležel tam Slack pod stromem vedle hluboké, do sněhu vyhrabané jámy, rukama zachycen za kořeny, při čemž zpíval jako dítě:

"Prach, nuggety - prach, nuggety - - osm váčků - - - osm váčků - - - !"

Násilně ho odervavše od kořenů, našli jsme pod machem osm kožených, víc než libru těžkých váčků. Souhlasilo to přesně se zápisky Burningů - bylo to zlato, které jim přineslo smrt.

Slack byl doveden do pevnůstky, kde jsme při bližším ohledání zjistili, že mu na vlasech lpí ssedlá krev. Podrobnou prohlídkou lebky seznáno, že byl nejspíše zasažen některým těžce padajícím břevnem. Byl-li jeho duch obestřen temnotou v důsledku těžkého úderu, nebo zdali ho o rozum připravil strach a hrůza, o tom jsme rozhodnouti nemohli - - Podivná, věru nejvyšší podivná byla ta hra osudu. Zcela tak, jak ve své drzosti zpupně v svých kletbách vyžadovali! Kdo by zde mohl popíráti, že je věčná spravedlnost, které člověk buď zde či na onom světě nemůže ujíti? Kdo by zde pochyboval a nezachvěl se při tom hrůzou, že bude donucen k doznání řízením spravedlnosti!

Každé provinění buď dřív či později musí býti smířeno, zde, či tam, a žádný vinník nakonec neujde svému trestu.

Shodou okolností nadešla po hrůzné, bouřlivé noci zase mírná pohoda, která nám dovolila pokračovati v cestě. Grindler a Slack zůstali v pevnůstce v ošetřování. Jejich osud závisel, nepodlehnu-li ovšem svým zraněním, zcela na vůli velitele. Indiánům kmene Caddo byli darováni koně Grindlera a Slacka; mohli nás tedy doprovázeti. Dovedli jsme je až ke stoku obou Platte-Rivers, kde se s námi rozloučili, ujistiv nás věčnou vděčností za to, že jsme je zachránili od nezasloužené, potupné smrti.

\*

O čtyři roky později vystoupil jsem v Baton-Rouge z mississippského steameru, protože jsem musil čekat na parní člun

do Natchez. U přístaviště seděli dva žebráci, bídňě, zhubeněle vyhlížející, odění v pouhé cáry. Jejich tváře mně připadaly povědomými. Jeden z nich byl slepý, a na místě hřbetu nosového zela mu zarudlá jamka. Druhý nastavoval s prosebným posuňkem roztrhaný klobouk. Když jsem mu do něho vhodil drobný peníz, zastrčil jej rychle a mumlal:

"Prach, nuggety, prach, nuggety, osm váčků, osm váčků ..."

Věděl jsem, koho mám před sebou. Vrahové tedy nenalezli v pevnůstce hillockské zasloužený trest, avšak jejich pozdější osud byl zajisté horší smrti.

Téhož roku zavítal jsem náhodou do Moberly v Missouri, kde jsem se poptával po rodinách bratří Burningů. Vyslechl jsem celé historie o zavraždění obou, mnohonásobně vyšňořené různými přídavky se zřetelem na to, co při tom spáchali Vinnetou s Old Shatterhandem. Neřekl jsem na to nic a neprozradil jsem své jméno - upokojila mne zpráva, že kapitán z hillockské pevnůstky poctivě zaslal osm váčků zlata příbuzným bratří Burningů s obšírným vyličením všech událostí.